

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De Crucis signo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

EPISTOLA CYRILLI HIEROSOLYMORVM

EPISCOPI AD CONSTANTIVM IMPERATOREM

de Crucis signo, quod in caelo apparuit. Habetur in Si-
meone Metaphrasse.

IMPERATORI religiosissimo, & pietatis amantissimo 7. Maij
Constantio Augusto, Cyrillus Hierosolymorum episco-
pus in Domino salutem. Hanc primam ex vrbe Hieroso-
lyma epistolam ad te mitto, religiosissime Imperator, quam
& tibi accipere, & mihi convenientissimum fuit ad te mit-
tere, non assentationis alienius sermonibus refertam, sed
caelestium signorum, & diuinae visionis nunciã: neque
confictas Rhetoricæ dictionis probabilitates cõtinentem,
sed sanctorum Euangeliorum prædicationem ac veritatem
ex ipsarum rerum euentu testantem. Alij quidem his, quæ
habent, te sapissimè honorant, & coronas auro ac pellu-
centibus gemmis compositas capiti tuo imponentes, proni te adorant: nos verò non
terrenis rebus te coronamus (terrena enim dona terram ipsam finem habent) sed cae-
lestium rerum diuinum opus, quod, te Imperatore, in vrbe Hierosolyma perfectum
fuit, pietati tuæ studiosè nunciamus: non vt nunc, tanquam inscius, ad Dei notitiam
venias, cum longè antea hanc acceperis, & pietate præditus, alios eam doceas: sed vt
quæ nõsti, in illis ipsis confirmeris, cumque Imperij paternam hereditatem acceperis,
& à Deo ipso maioribus ac caelestibus coronis honoratus fueris, Deo nostro omnium
Imperatori etiam nunc dignas gratias agas. Maiore autem fiducia Imperium tuum
aduersus hostes ipsos afficies ex ijs miraculis, quæ temporibus tuis Deus ostendit, te ab
ipso diligi cognoscens.

Quo quidem tempore Diuinae pietatis amantissimus, & beatæ memoriæ Con-
stantinus pater tuus imperabat, salutare Crucis signum Hierosolymis intuentum fuit,
diuina gratia ei viro, qui pietatis erat studiosus, quique res ad pietatem spectantes di-
ligenter exquirebat, occultam antea sanctorum locorum notitiam aperiente. Te au-
tem imperante, religiosissime Domine, propter tuam in Deum pietatem caelestia etiam
miracula sunt edita, ipsius, inquam, Domini, & Saluatoris Iesu Christi vnigeniti filij Dei
trophæum, contra mortis victoriam erectum, beata scilicet illa Crux, lucis multè splen-
doribus effulgens, Hierosolymis apparuit.

His enim sanctis diebus sanctæ Pentecostes Nonis Maij circa tertiam diei horam,
ingentis magnitudinis Crux, quæ tota ex luce constabat, supra sanctissimum Golgo-
thæ locum, vsque ad sanctum montem oliuarum extensa in caelo apparuit, non vni
aut duobus hominibus, sed ab vniuersa vrbis illius multitudine manifestissimè visa:
neque, vt aliquis putaret, repente apparens statim euanuit, sed pluribus horis supra
terram spectantium oculis visa est, splendoris fulgore Solis radios vincens. Nisi enim
splendorem suum his, qui Crucem illam adspiciebant, Solis ipsius radijs efficaciorum
præbisset, Solis splendore superata & contacta fuisset. Quamobrem vniuersa Hie-
rosolymorum multitudo, præ diuinae illius visionis terrore ac lætitia, repente ad san-
ctam ecclesiam cucurrit. Itaque senes, mulieres, ipsa etiam puella, quæ in thalamis an-
tea seruabantur, & cuiusvis ætatis homines, tam indigenæ, quam peregrini, tam Chri-
stiani, quam qui ex diuersis nationibus illic erant, concordî animo, & tanquam ex vno
ore, cuncti Christum Iesum nostrum Dominum Dei filium vnigenitum miraculorum
effectorem collaudabant, cum re ipsa & experientia edocti essent, Christianorum do-
gma omni pietate refertum, non probabilibus humanæ sapientiæ verbis, sed Spiritus
sancti demonstratione ac potentia constare: neque ab hominibus solum prædicari,
sed è caelo ipso diuinis testimonijs confirmari.

Nos igitur, qui vrbem Hierosolymam incolimus, & miraculum valde magnum
nostris oculis vidimus atque comprehendimus, Deo ipsi vniuersorum regi, & vnige-
nito Dei filio, vt decebat, gratias egimus atque agemus, quem adoramus & adorabi-
mus, assiduasque pro religioso Impetio tuo in ijs sanctis locis preces ad illum ipsi
mittimus, ac mittemus. Decuit autem huiusmodi visiones caelestes non silentio præ-
terire, sed pietati tuæ, recenti adhuc eius rei memoria, significare, vt ad fidei, quæ in
te inest, bona fundamenta, earum rerum, quæ nuper ostense sunt, cognitionem ad-
iungens,

iungens, firmiorem in Dominum nostrum Iesum Christum fiduciam assumas, simulq; omni fortitudine consueta vndique roboratus, vt Deum ipsum adiutorem habens, Crucis trophæum salutare, & omni gloria sublimius præferas, signum, inquam, illud, cuius figuram cælum ipsum hominibus ostendens, maximè gloriosum esse docuit.

Miraculum quidem ipsum, Imperator religiosissime, Prophetarum testimonij, & sanctis Christi vocibus in Euangelij ipsis prædictum, iure ac ritè & nunc ostensum est, & iterum maiore quodam modo ostendetur. Cum enim in Euangelio, quod à beato Matthæo scriptum est, futurarum rerum noticiam Saluator ipse beatis Apostolis suis, ac per illos ijs, qui postea futuri erant, clarissimè impertiret, hæc prædixit: Tunc apparebit signum filij hominis in cælo: Hunc diuinum Euangelij librum consueto more in manum sumens, quæ de hac ipsa re testimonia illic sunt, scripta inuenies. Quibus maximè te hortor, vt crebrò mentem adhibeas, eò quòd reliqua eodem ordine contenta, & à Saluatore nostro prænunciata, multam pietatem atque obseruantiam requirant, vt ab aduersarijs dæmonum potentijs damno aliquo non afficiamur.

Matth. 24.
Crux in die
iudicij vi-
debitur in
cælo.

Has, Imperator pietatis studiosissime, nostrorum sermonum primitias tibi affero, has primas voces ex vrbe Hierosolyma ad te pronuncio, qui nobiscum vnà verissimè, & omni cum pietate Christum vnigenitum Dei filium, & Saluatorem nostrum colis, qui, vt diuinis literis scriptum est, ex vrbe Hierosolyma orbi terrarum salutem dedit: quique mortem ipsam in hac regione conculcauit, & proprio certoque loco hominum peccata multo suo sanguine deleuit & ijs omnibus, qui fidem ipsius acceperunt, vitam, immortalitatem, & celestem ac diuinam gratiam elargitus est: cuius potentia & gratia te seruari cupimus, illustrioribus ac maioribus pietatis operibus decoratum, & legitimo filio auctum, quem etiam ipsum Cæsarem lætus videas. Vtrique autem ipse omnium rex & Dominus Deus, omnis benignitatis largitor, multos annorum circuitus, eosque pacatos concedat, & in Christianorum gloriam te vniuerso terrarum orbi prosperis rebus vtentem ac valentem, omnique virtute ornatum conseruet, consuetam in sanctas Dei ecclesias, & Romanorum Imperium humanitatem exercentem, ac maioribus pietatis diuinæ factis gloriantem: per multos, inquam, annorum ambitus, tranquillos atque pacatos, ipse vniuersarum rerum Dominus Deus, Auguste Imperator religiosissime, te cum tota familia tua nobis incolumem seruet.

VITA IOHANNIS HAGVSTALDENSIS EC- CLESIAE PRIMVM, DEINDE EBORACENSIS EPI- scopi, per venerabilem Bedam presbyterum scripta, Ecclesiast.

Historiæ Anglorum lib. 5. cap. 2. &c.

7. Maij.

S. Ioannes
fit Episco-
pus Hagus-
taldensis.

PRINCIPIO regni Alfridi, qui post fratrem suum Ecfridum genti Nordanhimbromum præfuit, defuncto Eata episcopo, Iohannes vir sanctus Hagustaldensis ecclesiæ præsulatum suscepit, de quo plura virtutum miracula, qui eum familiariter nouerunt, dicere solent, & maximè vir reuerendissimus ac veracissimus Berechtun, diaconus quondam eius, nunc autem Abbas monasterij, quod vocatur Inderaunda, id est, In sylua Deirorum: ex quibus aliqua memoria tradere commodum duximus.

In Quadra-
gesima pe-
tit locū se-
cretum,

Est mansio quædam secretior, nemore raro & vallo circumdata, non longè ab Hagustaldensis ecclesiæ diocesi, id est, vnus fermè milliarij & dimidij spatio, interfluente Thino amne separata, habens cœmeterium sancti Michaëlis Archangeli, in qua vir Dei sapius, vbi oportunitas, arridebat temporis, & maximè in Quadragesima, manere cum paucis, atque orationibus ac lectioni quietius operam dare consueuerat. Cumque tempore quodam, incipiente Quadragesima, ibidem mansurus adueniret, iussit suos quærere pauperem aliquem, maiore infirmitate vel inopia grauatum, quem secum habere illis diebus ad faciendum eleemosynam possent. Sic enim semper facere solebat. Erat autem in villa non longè posita quidam adolescens mutus, episcopo notus, (nam sapius ante illum percipiendæ eleemosynæ gratia venire consueuerat) qui ne vnum quidem sermonem vnquam profari poterat. Sed & scabiem tantam ac furfures habebat in capite, vt nil vnquam capillorum ei in superiori parte capitis